

INFERIUM

A movie poster for the film 'Inferium'. The central figure is a muscular, pale-skinned warrior with a demonic, horned head, wearing a dark, scale-like tunic. He is mounted on a dark, metallic-looking horse with glowing red eyes. The warrior holds a large, curved scythe over his shoulder. The background is a fiery, orange-red sky with streaks of light resembling meteors or fire. The ground is a dark, rocky, and desolate landscape. The overall tone is dark and apocalyptic.

ROMAN BUREŠ

R O M A N B U R E Š

INFERIUM

R O M A N B U R E Š

INFERIUM

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Roman Bureš, 2019

Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2019

Cover Art © Lukáš Tuma, 2019

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-174-8 (print)

ISBN 978-80-7557-676-7 (ePub)

ISBN 978-80-7557-677-4 (mobi)

ISBN 978-80-7557-678-1 (pdf)

*Nechť tvůj první den v pekle trvá deset tisíc let.
A ať je to ten nejkratší.*

Stephen King

DVĚ PEKLA

1

Byl srpen a na Zemi zuřila válka.

Po prašné cestě vinoucí se mezi zlatavými poli se kodrcal povoz tažený starým valachem. Na korbě ležel pečlivě přivázaný dubový sud. Vedle zvířete kráčel vysoký muž. Tělo měl jako upletené z tuhých řemenů, zpod slamáku mu čouhaly černé vlasy s několika nitkami stříbra. Jeho věk se však při nejlepší vůli nedal odhadnout. Nepůsobil neohrabaným dojmem jako jiní lidé jeho výšky, naopak kráčel lehce, jako by jeho velikost byla standardem a ostatní byli trpaslíky. Privíral temně modré, skoro fialové oči proti slunci a do kroku si pobrukoval nějakou prastarou odrhovačku. Nedokázal ji přesně zařadit, ale měl dojem, že je to pochodová píseň římské legie.

Muž se jmenoval Rónan a na světě byl již hodně dlouho.

Náhodný kolemjdoucí by nepoznal, že má Rónan dobrou náladu. Lidé při pohledu do jeho hluboko posazených očí nabývali dojmu, že toho dvoumetrového halamu zrovna něco nepěkně dožralo a že bude lepší, když mu vyklidí cestu. Většinou měli pravdu, ale pokud měl Rónan dobrou náladu, necítil potřebu dělit se o ni se světem nějakými vřelými úsměvy.

V průběhu života se jeho postoje k lidem měnily. Někdy míval chuť být obklopen civilizací a žít ve velkém městě, ale občas na něj padlo období, kdy si radši postavil srub v lesích, kde si užíval pouze společnosti svých psů a lesní zvěře. Musel si přiznat, že od průmyslové revoluce takových období přibývalo.

Ale dnes měl dobrou náladu. Navštívil pivovar, kde doplnil zásoby (doufal, že mu vydrží aspoň do konce měsíce), a také mlýn, kde koupil voňavý chléb, koláče, a jelikož mlynář nebyl doma, rovnou svedl mlynářku. Lidmi opovrhoval, ale ženy ho nepřestávaly fascinovat.

Celkem vzato – dnešek byl příjemný. Škoda, že se musel za okamžik zkazit.

Jakmile vůz vyjel ze zatáčky, v dálce spatřil toho muže. Povoze se k němu pomalu blížil, ale on se ani nepohnul, stál u stromu jako socha.

Byl to rozložitý sedlák v černé vestě a s nakřivo posazeným plstěným kloboukem. Brunátnou tvář měl zaťatou vztekem. Ve svěšené ruce držel klacek. Jeho očka sledovala Rónana; jenom čekal, až ho mine, aby mohl udělat to, k čemu se chystal.

K větvi stromu byl přivázaný pes. Předními tlapami ani nedosáhl na zem, celý se chvěl.

Rónan zastavil valacha a pustil otěže.

„Jen pokračuj,“ vyzval ho sedlák a klackem naznačil směr.

Rónan k němu mlčky kráčel dlouhým krokem

„Je to můj pes,“ vysvětloval sedlák a v očích se mu na okamžik mihlo cosi jako stud. Hned ho však nahradil spravedlivý vztek: „Takže si s ním můžu dělat, co chci!“

Jeho dech páchl kořalkou. Jmenoval se Kučera a vracel se z vedlejší vesnice, kde v hospodě prohrál v kartách devadesát říšských korun; jeho malé hospodářství bylo před krachem a jeho zemi okupovali Němci. Rónan se jeho mysli ani nedotkl, ze sedláka to vytrysklo samo. Byl-li člověk tupý a současně ožralý, stávalo se to.

Kučera měl všechny důvody pro to být rozčilený, ale nikdo – NIKDO – si nebude vztek vybíjet na psovi.

Rónan vůbec nezmírnil krok.

Kučera uchopil větev oběma rukama. „Chceš taky jed...“

Víc toho nestihl. Na bradu mu dopadla těžká pěst. Rónan se moc nekrotil a do úderu dal každé ze svých sto dvaceti kil.

Sedlák padl jako prkno. V kalhotách mu zabublalo a vzduch začpěl puchem výkalů.

Rónan přešel ke stromu, vyndal nůž a odřízl psa. Tělo mu pokrývaly nedávno zhojené rány.

Můj spasiteli...

Byl to vesnický voříšek, který v sobě měl krev všech možných ras.

Můj vládce...

Říkal si Šiška a dnešní bití mělo být jeho poslední.

Šiško, půjdeš se mnou?

2

Když v rozlehlé Satanově říši umírá démon, je to velká událost. Stromy pláčou temně rudou mízou,

na pláních vyjí vlkodlaci a v ohradách skučí dobytek, jako by odchod démona fyzicky cítil.

Dabriel da Raum se dožil požehnaného věku jednoho tisíce devíti set šedesáti let, zplodil dva syny a dceru, což je na démona úctyhodný výsledek. O to tragičtější byla smrt obou synů v kastovních válkách.

Každý démon pozná, když nadejde jeho čas, a Dabrielovi zbývalo posledních pár hodin. Odchod neprovází žádná bolest ani strach, jen smutek a slzy stromů. Nikdy nepatřil mezi významné nebo bohaté demony, ale měl množství přátel, proto se na jeho farmu sjelo na padesát rodin klanu Raum. Rozbili tábor na pozemcích farmy a přes množství barevných jurt a vlajících praporců nebyla malá Dabrielova usedlost ani vidět.

Sám umírající ležel v posteli, kterou pro tu příležitost snesli do hlavní síně. Nejbližší příbuzní seděli, kde se dalo, tiše spolu hovořili, popíjeli pivo a z dlouhého stolu zobali lahůdky, vkusně naservírované na stříbrných tácech.

Dabriel otevřel oči a chraplavě se nadechl. Oči, v jejichž duhovkách zbývalo už jen málo plamene, se rozhlížely. Všichni přítomní okamžitě ztichli, aby jim neuniklo případné proroctví, které by mohl s posledním dechem vyřknout.

„Kde je Samael?“

„Na poli,“ odpověděla Dabrielova dcera a vlhkým hadříkem mu stírala pot z čela. „Přivádí na svět nový dobytek.“

„Zavolej ho,“ hlesl sotva slyšitelně. „Už je čas...“

* * *

Dědeček umíral, život na farmě se však nezastavil. Co si Samael pamatoval, zdejší chudá kamenitá půda nikdy dobytek nerodila. V posledních několika letech se však celosvětově plodnost země zmnohonásobila, a rodila dokonce i tady. Před dvěma týdny vyhrabal Samael pěkně stavěný kus. A dnes se možná schylovalo k nálezu dalšího.

„Hledej, Potvoro,“ nabádal zkrocenou pavoučici písečnou. „Hledej!“

Potvora měla jedinečný čich a už tři dny šmejdlala mezi cibulovým polem a bramborovým lánem. Samael se té povinnosti rád ujal, nijak nestál o to, nečinně sedět v síni a čekat na dědečkův skon. Přesto – anebo právě proto –, že měl starého pána velmi rád.

Potvora dusala svýma osmi nohama a vířila rudý prach. Každou chvíli se zastavila s hlavou těsně u země a větřila, pak její svalnaté nohy zavířily a pavoučice popoběhla o kus dál.

Někteří farmáři používali srstnaté nebo zubaté vepře, ti však při vyhrabávání dobytka nedokázali odolat jeho masu. Když farmář konečně vyprostil kus z prasečí mordy, často dobytku chyběla noha nebo ruka a muselo se čekat, než opět doroste. Velcí píseční pavouci byli mnohem lepší, čich měli téměř stejný jako vepři, navíc dobytek začali hned po vyhrabání zamotávat do sítě, místo aby se do něj bezuzdně pustili. Nevýhodou bylo, že se nerozmnožovali v zajetí; museli se vystopovat, chytit a zkrotit, což byla zatraceně těžká práce.

Zdálo se, že Potvora konečně chytila stopu. Začala se zuřivě prohrabávat měkkou, temně rudou hlínou. „Šikovná Potvoro!“ povzbuzoval ji Samael.

Když pavoučici z jámy koukal jen odulý zadeček a čtyři zadní nohy, ozval se dobytčí jekot.

„Šikovná holka. Přines, Potvoro!“

Pavoučice už se zapírala zadními nohama a škrábala se ven. V kusadlech držela samičku. Byla celá sedřená od kamení, měla vytřeštěné oči, máchala rukama a vřeštěla z plna hrdla. Potvora ji zkušeně balila do pavučiny.

„Stačí, Potvoro!“ okřikl ji Samael a tahal za vodítko. Nepotřeboval nově narozenou samičku vystříhávat z kokonu. „Šikovná holka,“ pochválil pavoučici, když konečně svůj úlovek pustila a poslušně si lehla na břicho.

Samička se snažila vymotat z pavučiny, když však spatřila Samaela, roztřásla se, její hrůzou zkroucená ústa se otvírala a zavírala. Vycházelo z ní bečení, jímž se podle některých přírodovědců z Pandemonia dobytek mezi sebou dorozumívá.

Samičky byly vzácné, rodilo se jich mnohem méně než samců. Sice byly slabší a měly kratší životnost, jejich přednosti však byly jinde. Ronily slzy, z nichž se dělala výtečná omáčka, a také se daly spářit prakticky s jakýmkoli domácím zvířectvem a stát se nosnicemi selat, hříbat nebo snášet vejce ještěřů. Samael by ji mohl zkusit spářit s pavouky. Nejlepší by samozřejmě bylo zařídit kopulaci dobytčích samců se samičkami, jenže nikdo ještě nepřišel na to, jak donutit samčí úd, aby ztvrdl.

Novorozená samička měla bílou kůži, hnědou hřívu a auru sotva viditelnou – kolem hlavy se jí vznášel jen zvlněný narůžovělý vzduch. Čím tmavší aura, tím byl dobytek vytrvalejší a jeho maso chutnější. Jedinci s téměř černou, neprůhlednou

aurou stáli miliony a dědili se z otce na syna. Tahle samička však nevydrží dlouho, rok, možná dva.

„Samaeli!“

U stodoly stála teta. Ruce měla založené na prsou a hlavu vraženou mezi ramena. Vždy to byla statná energická démonka, nyní jako by se pod tíhou zármutku scvrkávala.

„Chce tě vidět.“

Samaelovo srdce sevřely ledové prsty. Nechtěl u toho být, ale jako dědečkovu jedinému dědici mu nic jiného nezbyvalo. Bezděky se rozhlédl po svažitých kamenitých polích. Po řádcích cibule a brambor, kedluben a dýní, po malém jabloňovém sadu. Po stodole, kde bolestí nad odchodem pána bučely dva kusy dobytka. Samael se brzy stane pánem tohoto chudičkého království, navíc zatíženého půjčkou s lichvářským úrokem.

V životě měl jiné plány. Předloni se přestěhoval do milionového Pandemonia. Úspěšně složil přijímací zkoušky na Belzebubovu univerzitu, kde začal studovat strojírenství, žil na koleji a užíval si studentského života. A také tam potkal svou lásku...

Nebyla nakonec Lilith jediný důvod, proč se ve Městě usadil?

Jak jí teď má vysvětlit, že se vrací na venkov, aby se staral o tuhle ubohou farmu?

Tohle všechno měl zdědit táta. Kdyby se ovšem nenechal zabít v pitomé kastovní válce!

„Same! Pojd' už!“

„Hned jsem tam, jen ji odnesu,“ ukázal na nahou samičku. Podrbal Potvoru na chlupaté hlavičce: „Já vím, chceš odměnu.“

Pavoučice se netrpělivě zavrtěla.

Došel k samičce člověka, zaklekl jí krk a odřízl jednu mléčnou žlázu. Člověčice u toho vřeštěla jako pominutá.

„Zvykneš si,“ konejšil ji. „Však ono ti doroste.“

Obloukem hodil prso pavoučici, která se postavila na čtyři zadní a chytila ho do kusadel.

* * *

Síň byla plná nejbližších dědečkových přátel. Samael se jimi nemotorně prodíral, někteří na něj povzbudivě kývli, jiní ho plácali po ramenou. Visel tam těžký vzduch nasycený sladkou vůní kadidla a pachem piva.

U rozměrné postele padl na jedno koleno a sevřel v dlaních jedinou dědečkovu ruku. Pokožka starého démona byla tenká a suchá, cítil pod ní každou kůstku. Samael rozechvěle vzdychl a podíval se starci do očí. Byly hluboko zapadlé a téměř vyhaslé. Lebka napínala tenkou kůži a slabý krk vypadal, že už by její silné rohy neunesl.

„Chlapče, už je to tady,“ usmál se dědeček. Jeho oči se na malý okamžik opět rozzářily teplým žlutým ohněm. „Démoni jsou mi svědky, že tobě odkazuji farmu...“

„Jsme tvými svědky,“ zamumlal zástup.

Dabriel se vymanil z vnukova sevření, popadl ho za koženou vestu a s překvapivou silou si ho přitáhl.

„Víš, kde jsem přišel o pravou ruku?“ zašeptal sotva slyšitelně.

Každý to věděl – na lovu v Kassarských bažinách ho napadl ještěr...

„V horách,“ zašeptal dědeček, „v Železných horách.“

„Ale...“

„Poslouchej.“ Nebylo to víc než vzdech. „V podlaže pod postelí... je klíč... k mému trezoru.“

Samael měl na jazyku tisíc otázek, ale dědeček si ho přitáhl, až se dotýkali čely, pohledem mu radil, ať se na nic neptá.

„Uvnitř je mapa... která vede k pokladu... jakej si neumíš představit.“

Zašuměla látka a zavržala kůže, ozvaly se šouravé kroky – démoni se k nim nakláněli ve snaze zachytit Dabrielova poslední slova.

Sevření povolilo a starcova kostnatá ruka spadla na matraci, lehká jako papěří. Samael ji opět sevřel v dlaních. Byla studená. Dědeček se trochu nepřítomně usmíval, jako by byl rád, že se zbavil tíhy nějakého tajemství. Najednou však zvážněl a jeho oči se rozšířily. Naposledy zaplály plamenem živých.

„Lidé spáchají zlo tak veliké, že to ani nebeská blána neunese!“ zvolal zvučným hlasem.

„Prorocství,“ zašeptal kdosi.

Dědečkovy oči potemněly a oheň z nich nadobro vyprchal. Dabriel da Raum odcházel s mírným úsměvem na rtech. Jeho stisk ochabl. Najednou se nedíval Samaelovi do očí, ale skrz něj. Byl pryč.

Samael položil dlaň na jeho vetchou hrud', zda ucítí tlukot srdce.

„Opustil nás démon,“ pronesl přiškrceným hlasem větu, která se od něj očekávala. „A kdesi se narodí znovu. Žijme, abychom uctili jeho smrt.“

Zavřel dědečkovy nevidomé oči. Silou vůle se soustředil, aby neuronil ani slzu. Před starými bo-

jovníky zapomenutých válek by se propadl hanbou. V první chvíli myslel, že se na roztřesených nohách nedokáže zvednout, ale nakonec vstal. Vzal připravené plátno a položil ho na mrtvý obličej. Teta mu podala misku z lidské lebky. Samael začal na plátno roztírat sádku.

„Co to říkal?“ zašeptal někdo za jeho zády.

„To mělo být proroctví?“

Umírající většinou prorokoval sklizeň lidského dobytka v příštích sezonách; kdy přijde sucho, povodeň nebo záplava kobylek. Jen někteří démoni ze starých patricijských rodin předpověděli něco zásadního, jako například děd současného Satana, který předvídal kastovní války. Ale proroctví po každé dávala smysl, to dědečkovy nedávalo žádný.

Lidé spáchají zlo? Co je to za nesmysl? Jak by mohli lidé spáchat zlo? Vždyť je to bezduchý dobytek...

3

Rónan otevřel oči a okamžitě toho zalitoval. Škvírou mezi okenicemi se prořezával ostrý sluneční paprsek a vypaloval mu díru do hlavy. S očima otevřenýma na provozní minimum se rozhlížel po světnici. Ze svíček zaražených do prázdných lahví zbyly jen rozteklé hroudy vosku, ve vzduchu se vznášel odér alkoholu a milostných šťáv. Mlynářova žena spala s hlavou položenou na jeho hrudníku, sněhobílé stehno přehozené přes jeho pas, uhlově černé vlasy rozprostřené přes půl postele. Jako by si ho držela, aby jí neutekl.

Ospale na něj zamžourala a usmála se. „Dobré ráno, miláčku.“

„Měla bys jít,“ pokoušel se vymanit z jejího objetí.

„Ty jsi po ránu bručoun...,“ postěžovala si Marie a přitiskla se k němu ještě těsněji, předla u toho jako kočka. Prstem mu přejížděla po hrudníku po starém tetování. Míval jich mnohem víc, ale všechna už smazal čas.

„Co to znamená?“

„To je maorské tetování...“

„Hmm,“ zavrnila Marie, jako by věděla, kdo jsou to Maorové.

Rónan se z Tichomoří vrátil na konci minulého století. Nový Zéland se mu líbil, ale přeci jen to byl malý ostrov, ze kterého by se v případě potřeby těžko utíkalo. A život Rónana naučil, že se vždycky najde nějaká instituce, před kterou je lepší utéct.

Na ruce spuštěné podél postele ucítil teplý drsný jazyk.

Ahoj, příteli, podrbal Šišku za ušima. Frekvence lízání se znásobila. I když už se dostal z nejhoršího, byl ještě příliš slabý, než aby se připojil ke zbytku smečky.

Rónan se s trochou násilí vymanil z objetí, vyhrabal se z peřin a posadil se na okraj postele. Huťkot v hlavě se změnil v tupou bolest.

„Zlato, mazej domů,“ zopakoval co nejjemněji.

Marie přes sebe trucovitě přehodila příkrývku, koukal jí jen pěkný růžový zadek. Zabručela cosi o nedostatku taktu.

Rónan vstal a přemohl touhu okamžitě si zase sednout. Otevřel dveře a nahé tělo vystavil ranním paprskům. Přirítla se smečka a zuřivě ho vítala.

Její vůdce Koleno – kříženec rotvajlera s bůhví čím – se dral dopředu jako ledoborec, aby si urval největší díl pozornosti.

Les se hýbal životem a voněl teplem, ptáci uctívali ráno zběsilým řevem, někteří pokřikovali i na něj. Rónan přešel ke studni a opláchl se studenou vodou. Ve dveřích se objevila mlynářka zabalená do deky. Vykukovalo jí jedno pěkné plné ňadro.

„Je strašně brzo,“ postěžovala si.

Rónan si povzdychl a kdesi vydoloval poslední zbytky empatie, vrátil se ke srubu a do dlaní uchopil její tvář. S úsměvem se na něj nahoru podívala.

„Manžel se ti dnes vrátí, měla bys k němu mít ohledy.“ Snažil se, aby to nevyznělo povýšeně.

„Kašlu na něj,“ zakřenila se Marie. „Nejradši bych zůstala s tebou v té tvé chaloupce.“

Rónan si povzdechl.

Mám ji vyhnat, náčelníku? ozval se bojovně rozkročený Koleno, který pochopil, že o prodloužení Mariina pobytu není zájem.

Rónan se na něj zamračil a rotvajler začal čenichem rejdit v trávě, jako by nic neřekl.

Marie pustila deku a slunce rozzářilo její bělostnou pleť. Dole ho uchopila a začala si s ním hrát.

Rónan jenom zamručel. Najednou ho nenapadaly žádné rozumné argumenty.

Usmívala se a přitiskla k němu svoje měkké vonavé tělo. „Rónan...“ poválela jeho jméno na jazyku. „Tak bych jednou mohla pojmenovat svého syna. To je německé jméno?“

„Keltské,“ povzdechl si a celkem ochotně se podával vášni. Mladá drzá mlynářka se mu líbila

a jedno číslo navíc ho nezabije. Popadl ji za ruku a odtáhl zpět do postele.

Ale hned potom pomaže Marie zpátky do svého života.

* * *

O hodinu později už se brouzdal kapradím a poslouchal ptáky. Miloval jejich zpěv. Kdesi vpředu se proháněli Koleno a Slintající bůh – kříženec buldoka, kterého našel uvízlého v pytláckém oku.

Hlubokých lesů ubývalo, dokonce i ve zdánlivé divočině, jako je tato. A podle jeho máti bude ještě hůř. Byla obdařena viděními; říkala, že dvacátý věk bude plný krve. Dvacátý první však bude ještě horší – lidé vyhubí vše živé na souši i v mořích, přelidní se a budou se dusit pod poklicí těžkých par. Rónan se obával, že se na vlastní kůži přesvědčí, jak blízko svých proroctví byla. Co se týká dvacátého století, zatím se na jeho vkus trefila až příliš.

Do těchto končin se uchýlil v roce 1913. Podle matky se jedná o pravlast jeho kmene a bylo to stejně dobré místo jako jakékoli jiné. Tehdy se blížila Velká válka, Rónan tak nějak tušil, jak bude vypadat a neměl nejmenší náladu se těch jatek účastnit. Bylo mu záhadou, že politici nechápali, do čeho se řítí. Někteří muži – byť sebevzdělanější – jsou prostě idioti odsouzení k tomu dělat stále stejné chyby založené na jejich egu a poháněné testosteronem.

Velká válka byla krvavá, ale válka, která probíhá teď, je vyhlazovací. Šest kilometrů severně

od jeho srubu vedla trať a Rónan i na takovou vzdálenost cítil projíždějící vlaky. Jako by se po trati prohnala vichřice hrůzy a beznaděje; obav a skrývaného děsu. Kam ty narvané vlaky jezdily, netušil, ale provázel je mrak smrti.

Kdesi vpředu vyštěkl Koleno. Ve stejný okamžik to Rónan ucítil. Koleno vyštěkl podruhé, naléhavě. Volal ho.

Rónan přidal do kroku, i když se mu vůbec nechtělo. Smutek, ke kterému se blížil, visel uprostřed mýtiny jako temný jedovatý mrak. Ještě než došel na místo, věděl, co ho tam čeká.

Vnitřní hlas mu radil, aby se vydal na opačnou stranu. Že tohle není jeho věc... Ale copak ho někdy poslechl?

Vyšel na mýtinu, kde se do něj opřelo slunce. I na tu dálku slyšel bzukot much. Oba psi stáli jako na stráži. Slintající bůh byl z pachu vyděšený a nerozhodný. Nejraději by utekl, ale před Kolennem si to nedovolil. Starý kříženec rotvajlera se na Rónana otočil: *Co s tím, náčelníku?*

Rónan se prodíral mlázím, které se mu otíralo o kalhoty, jako by ho chtělo zastavit. Na zemi seděla asi tříletá holčička a cumlala si palec. Tváře měla umouněné a pohled apatický. Zády se opírala o mrtvolu, ze které už všechno teplo vyprchalo. Byl to muž. V bedrech měl díru po kulce.

Není to tvoje válka, chlapče, zaslechl hlas dávno mrtvé matky. Jen je nech, ať se pozabíjejí.

Rónan se považoval za cynika, ale kam se na mámu hrabal...

Blíží se, upozornil Koleno. Oba psi větřili se zvednutými čumáky.

Čekejte!

Tak! A co teď? Muž, zřejmě otec, utíkal s dítětem v náručí. Večer padl vyčerpáním a podle zváleného kapradí se ještě chvíli plazil. Rónan v duchu viděl, jak holčička cupitá vedle něj, tahá ho za sako a snaží se mu pomáhat. Tehdy plakala. Teď už ne. Na to je po probdělé noci příliš slabá.

V dálce zaslechl štěkot.

Ó, blahosklonnosti! Zdrháme! Když měl Slintající bůh strach, uchyloval se ke květnatému vyjadřování.

Ale na zdrhání bylo pozdě. Kapradím se k nim řítíl německý ovčák. Zarazil se dva metry od nich a vyštěkl. Rónanovi psi začali vrčet.

Zmizte! štěkal ovčák. *Chátro!*

Čistá rasa, povzdechl si v duchu Rónan.

Můj pán je vládce univerza! Můj pán...

Rónan zvedl ruku a to blábolení utnul, pes zakňučel a sklopil uši. Z místa se však nehnul. Slintající bůh i Koleno by se na něj nejradši vrhli, tyhle vyšlechtěné týpky nesnášeli, Rónan je zadržel gestem druhé ruky.

Na kraji mýtiny se objevili dva muži v maskovacích uniformách.

Rónan si přidřep, aby se mohl podívat Rexovi, jak se německý ovčák jmenoval, do očí.

Tady vládnú já, příteli. Pes sklopil čumák k zemi a roztřásl se. *Neublížíš lidskému mláděti! Nebudeš nástrojem svých pánů. Jsou slabí. Jsou to zbabělci.*

Vojáci se zatím blížili, hlavně zbraní skloněné, prsty na spoušti.

„Ještě ten Židák dýchá?“ křikl jeden z nich německy. Rónan v životě ovládal desítky jazyků,

mnoho z nich již zapomněl, ale jazyk Germánů znal stále dobře.

Já jsem pánem nad životem a smrtí, promlouval dál k Rexovi. *Ne oni!*

Ovčák po něm od země pokukoval. Když vojáci přišli, se staženým ocasem se za ně schoval.

„Copak je, Rexi?“ podívoval se psovod.

Muži měli na límcích černé nášivky s dvojicí bílých blesků. První držel pušku, druhý samopal.

Rónan se postavil do plné výšky. Prohlížel si je. Nejen zvenku, ale také zevnitř. Dostat se do hlavy vojína Schmitkeho bylo banální, u inteligentnějšího desátníka Eichlera to bylo o něco těžší.

Lovci partyzánů. Měli za sebou nepěkné skutky, zkušenosti s vybíjením celých vesnic... Tyhle informace dostal ze Schmitkeho hlavy během dvou vteřin. Jak s nimi naloží, zatím nevěděl. Už je to dlouho, co se míchal do lidských válek.

„Vy jste ho střelil,“ kývl na Schmitkeho. Nebyla to otázka, ale konstatování.

Vojín hrdě přikývl: „Z šedesáti metrů.“ Přidal si, ale ne moc.

Rónan se přestal štourat v jeho hlavě, cítil, jak mu kvapem ubývá energie. Schopnost číst lidskou mysl dlouho nepoužíval, jen občas se nějaké zlehka dotýkal, třeba při svádění nějaké té mlynářky...

„Co s ní bude?“ ukázal na děvčátko.

„To není váš problém,“ převzal iniciativu Eichler. Kývl na vojína, aby ji sebral.

Holčička zemře. To byl fakt stejně jasný, jako že ráno vyjde slunce. A podle Eichlera, který na východě už leccos viděl, to bude ošklivá smrt.

Rónan se podíval na dívku. Stále si cucala palec, druhou rukou se však chytila cípu saka svého mrtvého otce.

Vojín Schmitke se k ní brodil kapradím, desátník s prstem na spoušti zíral nahoru do Rónanovy tváře.

Měl by je nechat. Ať udělají, co musejí. Není to jeho věc. Když se naposledy pletl do osudu světa (mimochodem také kvůli ženské), inkvizice ho celé dny naháněla po saských lesích...

Schmitke si přehodil pušku přes rameno a sklonil se k dítěti.

Holčička si ho nevšímala, velkýma jasnýma očima sledovala Rónana.

Ten měl ke své smůle pro bezmocné tvory slabost. A i když neměl lidi rád, děti pro něj zůstávaly čisté a nevinné.

Eichler Rónana podmračeně sledoval, hlaveň samopalu se nepatrně zvedla.

Schmitke popadl dívku za buclaté předloktí...

... a Rónan se rozhodl – tak jako koneckonců vždy – čistě intuitivně.

Rexi, chceš žít, nebo zemřít?

Německý ovčák v tom měl celkem jasno. Skočil Eichlerovi po krku a desátník zařval překvapením a bolestí. Schmitke se ohlédl a psa okřikl.

Jenže Rex už mu nepatřil. Povalil desátníka na zem a rval mu hrdlo, samopal pověšený na popruhu uvízl mezi oběma zmítajícími se těly. Schmitke se vrhnul kamarádovi na pomoc.

Tohle bude těžké, Rónan už to dlouho nedělal. „Nikam nechod“, zamumlal. Ani to nemusel říkat nahlas, otěže vojínovy mysli už měl pevně v rukách.

Schmitke se zarazil v půli kroku. V obličeji zbrunátněl a na krku mu vystoupily žíly. Zmohl se jen na pohyb očních bulv, vytřeštěně sledoval desátníka trhaného jeho vlastním psem. Pak lupnul očima po Rónanovi.

Ten cítil, že rychle slábne. Ranní kocovina mu také moc nepřidala. Až se doplahočí zpět do sruhu, půjde to z něj horek dolem a v kadibudce stráví zbytek dne.

Přesto se ho zmocňovalo divošské nadšení. Dobře ho znal, dříve by byl schopen poručit oběma mužům, aby dělali kotrmelce, dnes bude rád, když zvládne tupce Schmitkeho. Desátníka bude muset nechat na starosti Rexovi.

Klekl si k dívence a vzal do dlaní její drobné ruce. Jmenovala se Amálka. Podívala se mu do očí a její pohled se projasnil.

Kdy se probudí tatínek? Myšlenka ostrá jako břitva.

Rónan zvedl její ruce a přiložil jí je na uši. „Drž si ouška a nepouštěj je.“

Amálka poslechla. Rónan se opět postavil a zapotácel se.

Desátník Eichler zatím řval bolestí a snažil se od sebe odtrhnout čtyřicet kilo zmítajících se svalů. Schmitke se trásl a trhavě se pokoušel rozhýbat. Nedařilo se mu to.

„Dřepni si,“ ukázal Rónan na pařez. Jeho hlas zanikl v Eichlerově řevu, ale Schmitke ho slyšel uvnitř hlavy. Velmi zřetelně a velmi hlasitě. Vojín chtěl něco namítnout, ale zvládl jen vycenit zuby, mezi nimiž probublávala pěna. Nakonec se mu podlomila kolena a kecl si na zadek.

Rexovi se konečně podařilo prokousnout Eichlerovo hrdlo. Řev se změnil na bublavé chroptění. Schmitke to sledoval vyvaleným pohledem, po čele se mu řinul pot a na krku pulzovaly žíly jako hadice.

Desátník se konečně přestal zmítat. Schmitkeho pohled se stočil k Rónanovi. Nechápal, co se děje, ale očima zalitýma slzami ho prosil o milost.

Rónan se předklonil a pohled mu vracel. Sám měl oči rozšířené a jasné jako letní obloha. Už neměl moc sil, ale ještě okamžik vydrží. Bude to stát za to.

„Zastřel se,“ řekl jemně.

Voják si trhaně sundal pušku z ramene a pažbu zapřel do hlíny. Prskal při tom pěnu a pot mu stékal do očí. Pomalu obrátil hlaveň proti obličejí.

„Otevři pusu,“ řekl něžně Rónan.

Vojín to udělal a Rónan, aniž by si to uvědomil, ho napodobil.

„Šup dovnitř.“

Hlaveň začala mizet v mužových ústech, po černém kovu stékaly sliny. Rónan zhluboka dýchal. Jeho srdce bušilo velmi pomalu, avšak strašlivou silou.

Schmitkeho zkroucené prsty se začaly sunout po pažbě. Skučel u toho do hlavně. Vypadalo to, jako by se na ni pokoušel hrát.

Palec se zahákl za jazýček spouště.

„Sbohem.“

Voják zmáčkl spoušť a jeho temeno se rozletělo jako vulkán.

Rónan prudce vydechl, jako by právě dosáhl orgasmu. Okolní svět se rozjasnil. Opět vnímal zeleň lesa a zpěv ptáků.

Oba psi sledovali svého pána s novým respektem. Rex olizoval krev prýštící z desátníkova hrdla. Provinile po očku sledoval Rónana.

Fuj je to! Pojd' sem. Rex přiklusal s rudým čumákem u země a ostražitě pokukoval po obou psech. Amálka stále seděla na zemi a rukama si zakrývala uši. Rónan se k tomu bobečku smutku sehnul a zvedl ji. Připadala mu hrozně těžká. Doprovázen třemi psy se vydal domů. Snad ho nohy unesou, měl je jako z gumy.

Proč jsi to udělal? Chápeš, co tím zase spustíš?

Rónan ty otázky zahnal jako otravnou mouchu. Měl celkem jasnou představu, co udělal a co možná spustí. Objeví se tu další Němci a začnou pročesávat lesy. Možná ho i donutí zvednout kotvy. Nebylo by to poprvé. Ale zatím toho nelitoval, zatím se cítil, jako by se probudil po dlouhém zimním spánku.

Podíval se na holčičku, která se mu natrásala v náruči. Vrátila mu pohled. Natáhla ruku a zvědavě si sáhla na jeho ošlehaný obličej.

Ženský, vy mě vždycky spolehlivě dostanete do průseru...

Moc, kterou právě probudil, ho zahřívala jako malá kamínka. Ano, je na čase opět se zapojit do chodu světa, trochu protáhnout ztuhlé svaly a zažít nějaké to dobrodružství.

4

Gerhard se nemohl hýbat. Pokoušel se otevřít oči, ale hned je měl plné hlíny. Snažil se nadech-

nout, ale do úst se mu nahrnula zemina. Chutnala po shnilém mase.

Výbuch ho odhodil hodně daleko, na to si jasně vzpomínal. Zasraná sabotáž! Za tohle ta sběr zaplatí. Sabotáž uprostřed dávno pokořené Varšavy!

Zkurvený partyzáni!

Opět se pokoušel pohnout, mohl však hýbat jen prsty; cítil mezi nimi vlhké hrudky hlíny.

Plíce ho začínaly pálit a Gerhard poprvé dostal strach. Co když ho vyvržená zemina pohřbila zaživa? Co když se udusí? Takhle ne... takhle si smrt nepředstavoval...

Začal sebou panicky mlít.

Najednou ucítil pohyb. Bylo to kdesi nad ním.

Našli ho! Věděl, že na německé vojáky je spoleh. Cítil, jak zuřivě hrabou, za okamžik mu lýtka ovanul čerstvý vzduch. Dotklo se ho cosi vlhkého, možná čumák německého ovčáka.

Už je to dobré, uklidňoval se v duchu, přestože se pálení z plic rozlévalo do celého těla.

Vlhký čumák se přesouval dolů po jeho lýtku a drápy z jeho nohy odhazovaly zbytky hlíny. Drásky mu kůži, ale to nevadilo, věrný německý ovčák se jen snaží zachránit kamaráda v nouzi...

Pak se však do Gerhardova kotníku zaťaly zuby. Cítil, jak praská kost. Co, cítil? On to slyšel!

A už ho tahali ven. Gerhard řval a do krku se mu hrnula hnilobná zemina, připadal si jako křeček, který si dělá zásoby na zimu. To zvíře ho neurvale tahalo za nohu. Sice ho dostávalo z mělkého hrobu, zároveň mu však drtilo kosti.

Vytáhlo Gerharda na světlo boží takovou silou, že vyletěl do vzduchu a dopadl několik metrů

od vyhrabané jámy. Konečně otevřel oči a uvědomil si, že tohle světlo není tak úplně boží... Potom se zadíval na pahýl pravé nohy a nesmírná bolest se k jeho neskonalému údivu zdvojnásobila. Vřískal jako novorozenec (kterým v podstatě byl, ale to si uvědomí až mnohem později) a vytřeštěně se rozhlížel po medikovi, který mu do těla vpraví morfium.

Místo toho však spatřil tu věc, která ho vyhrabala, a řev mu odumřel v hrdle. Alespoň na chvíli.

Německému ovčákovi se to nepodobalo ani náhodou, spíš to vypadalo jako zmutovaný divoký kanec. I když rozměry se to blížilo spíš nosorožci. Obluda se na něj řítila a z tlamy jí vykukovaly prsty Gerhardovy pravé nohy. Vcucnula je jako špagety. Blížilo se to neuvěřitelnou rychlostí, pod údery kopyt se otrásala země. Už to bylo u něj, páchnoucí tlamu rozevřenou dokořán.

Takové zuby žádné prase nemá, poznamenala nezúčastněně analytická část Gerhardovy mysli, na kterou byl vždy tak hrdý.

Avšak místo aby mu divočák serval obličej, trhl sebou vzad. Až nyní si Gerhard všiml, že má kolem krku obojek. Roztřeseně si kryl obličej a obluda se na něj marně sápala. Tunový divočák se vzpínal na provaze a zarýval kopyta do hlíny, něco ho však nemilosrdně odtahovalo. Pak se objevila obrovská svalnatá postava a Gerhard si uvědomil, že na opačné straně vodítka rozhodně nestojí člověk.

„To není možné... To není možné,“ šeptal stále dokola. Evidentně se však mýlil.

Obr měřící minimálně tři metry poplácal zrůdné prase po boku a do mordy mu vhodil nějaký paml-

sek. Odváděl divočáka na napnutém provaze, prase se po Gerhardovi mlsně ohlíželo, ale pokaždé, když se snažilo otočit, obr jím trhl.

Není to obr, napomenul se v duchu Gerhard. Měl bys ho nazývat pravým jménem.

Ne, to není možné, tohle není realita! Je to halucinace. Až o tom budu vyprávět kamarádům, potrhají se smíchy...

Gerhard do té nadějně myšlenky zaťal nehty a odmítal ji pustit. S námahou odtrhl zrak od postavy, která si do kroku pohupovala ocasem jako nějaký lev na savaně, a věnoval se vlastním problémům. Bolest se vrátila a v tupých vlnách vystřelovala až ke kyčli. Měl by si nohu ovázat, ale uvědomil si, že je nahý. A tak si jen nohu držel kus nad krvácejícím pahýlem a s pohledem do nebe tiše kvílel.

Do nebe, jak ho znal, to mimochodem mělo daleko. Sice po něm pluly mraky, ale nebyly to bílé nadýchané polštáře pod blankytně modrou oblohou. Byly to šedé chuchvalce pod odpornou žlutou klenbou posetou hnědočernými skvrnami. Celé nebe zářilo, takhle by to mohlo vypadat, kdyby se Země dostala velmi blízko Slunci. Gerhard nebyl žádný fyzik, i on však věděl, že v takové blízkosti by se každá planeta už dávno vypařila. A tady je přitom zima, uvědomil si náhle. Pod tíhou tohoto nového zjištění se celý roztřásl.

Nemělo by být v Pekle horko?

Obr se k němu vracel.

Ale no tak, Gerhardíku... zaslechl hlas své babičky. Nazývej věci pravými jmény. Není to obr, ale...

„Dábel,“ vydechl nahlas.

Ano, měl všechno. Dvojici rohů, které se stáčely vzhůru, ocas s chlupatou špičkou... Jen ty farmářské lacláče a zablácené holínky k tomu obrazu nějak neseděly.

Ďábel vedle něj přidřepł a Gerhard se snažil vzpomenout na nějakou modlitbu. Jako z udělání se mu žádná nevybavila. Jeho obličej uchopila mizolnatá ruka se šesti prsty a natáčela ho do stran. Pekelník si ho prohlížel. Roztahoval mu údy a hodnotil jeho svaly, o pahýl pravé nohy sotva zavadil pohledem.

Gerhard si zase prohlížel jeho. Jednoduše z něj nedokázal spustit oči. Ďábel měl širokou masitou tvář a Gerhardovi připadalo, že v ní má víc mimických svalů než člověk; místo nosu měl jen dvě šterbiny, chyběly mu uši, místo kterých měl jen takové rybí dírky; a lebku měl dokonale lysou. Obklopovalo ho pižmo, ze kterého se Gerhardovi zvedal žaludek. Nejzvláštnější však byly jeho hluboko posazené oči. Zorničky žlutě žhnuly, jako by za nimi plál mohutný oheň.

Najednou si Gerhard uvědomil, že ho noha přestává bolet. Vysvětloval si to hrůzou z pekelného stvoření a z toho, kde se ocitl...

Je to halucinace! opravil se v duchu.

Krátce se podíval na pahýl. Přestával krváčet a stahovala se kolem něj jemná růžová kůžička. Než si to Gerhard stačil sesumírovat, popadl ho pekelník za krk a vhodil do pytle páchnoucího po výkalech. Pevně ho zavalal a pohodil na jakousi hromadu.

Zaskřípala kola a povoz se rozjel. Gerhard se otrásal a propadal mezi ostatní předměty na kor-

bě. Najednou zaslechl zasténání. Potom kdesi pod sebou ženský pláč. V prostoru se ozvalo: „Kriste Pane na nebesích, chraň nás od všeho zlého...“

Ne! Nejsem po smrti! Tohle není Peklo! snažil se sám sebe přesvědčit. Vždyť jsem si ho ničím nezasloužil...

5

Samael osobně podpálil hranici s dědečkovým tělem. Na pozemcích se nenacházel jediný vrt věčného plamene, a tak musel oheň rozdělat. Plameny však rychle zachvátily celou hranici. Když dosáhly na dědečkovu tělo, zmohutněly a změnily barvu z modré na karmínově rudou. Později z popela vyhrabe lebku s rohy, připevní na ni zlatý odlitek posmrtné masky a pověsí ji k ostatním předkům na stěnu obývací síně.

Podle tradice následovaly smuteční zápasy dobytka. Lidští samci byli vyzbrojeni motykami, jimiž během dne okopávali záhony. Za halasného povzbuzování démonů bojovali urputně a jeden druhému se snažili prorazit lebku. Jsou to jen tupá zvířata, netuší, že vítěz – tedy nejsilnější kus – bude jemně vyuzen a po setmění servírován přibitý na kříži, kdy si z něj budou démoni odkrajovat, dokud z jeho údů nezbydou oholené kosti.

Smuteční hostina se pro velké množství hostů pořádala pod širým nebem. Klenba oblohy během dobytčích zápasů ztmavla a její temné skvrny se proměnily ve shluky hvězd. Když vítěze klání prošpikovali aromatickým kořením a pově-

sili do udírny, usadili se démoni na lavice podél dlouhého stolu, vesele se bavili, kouřili doutníky, zobali omamné houbičky a pili všechno, co teklo. Pivo, víno, všechny možné kořalky. Planuly ohně a do noci se ozýval smích. Zemřel jejich přítel, ale podle Staré pravdy se narodí znovu – na nějakém jiném místě rozlehlého Inferia. A každé narození démona bylo tak vzácné, že si zasluhovalo oslavu. Nad ránem se bude na polích, v jurtách a ve stodolách souložit o sto šest. Pravděpodobně spolu budou šukat celé valné hromady. Pohřeb je pro početí potomka nejlepší příležitost. Jeden démon odešel a nový se zákonitě musel někomu narodit. A nikde není psáno, že duch mrtvého odešel někam daleko... Smrt se prostě musela slavit životem.

Až bude svítat a nikomu už se nepostaví, vypukne pár opileckých rvaček, které oslavu jaksepatří završí.

Samaelem však dědečkova smrt otřásla a bude se snažit co nejrychleji vypadnout. Zůstal tedy tak dlouho, aby členy klanu neurazil, pak se s omluvami zvedl. Démoni vstávali a celí dojatí ho objímali. Když se konečně vymanil z posledního opileckého objetí, vrátil se do domu, vyšel do podkroví a otevřel dveře dědečkovy ložnice.

Voněl tam jeho tabák. Samaelovi se do očí nahrnuly slzy, vztekle si je setřel. Když ta chvilková slabost přešla, usedl na dědečkovu postel, kterou sem vrátili z přízemí, a zadíval se na masivní ocelový trezor opatřený nedobytným zámek pandemonských zámečníků. Byla to nepochybně nejdražší věc na celé farmě. Dědeček ho nikdy neotvíral, mluvit o něm bylo tabu. Pouze teta si občas dovolila poznámku, že by měl ten krám prodat a zaplatit aspoň část dluhu.

Na víku ležel zasklený obrázek nakreslený uhlem. Samael ho vzal do rukou. Uprostřed stál dědeček, hlava rodiny. Statný, se širokou šíjí. Po stranách oba synové. Bratry dělilo pouhých dvacet let a měli k sobě velmi blízko. Tři démoni v pracovních lacláčích, všichni tři v úsměvu cení zuby, mezi nimiž svírají mohutné doutníky. Démon po dědečkově pravici drží v náruči batole, kterému ještě ani nezačaly růst rohy. O rok později vypukne první vzpoura nižších stavů a oba dědečkovi synové narukují do Satanovy legie. Ze čtveřice zvěčněné na obrázku zbyl už jen Samael...

Vrátil vzácný obrázek na místo.

Blouznil dědeček, když umíral? Existuje jediný způsob, jak to zjistit. Pro začátek by se mohl podívat pod tuhle postel. Se skřípěním ji odsunul a prohlížel si prkna podlahy. Byla fortelná, s minimálními spárami. Samael je poklepal klouby prstů. Znělo to dutě, ale čekal snad něco jiného?

Jedno prkno se však na okraji pod jeho úderem propadlo. Zatlačil na něj a vyprostil ho.

Ne, dědeček neblouznil. Celou dobu tady měl pečlivě ukryté tajemství – v mezeře pod prkny ležela stříbrná krabička. Uvnitř byly dva předměty, kožený váček a kousek papíru s vybledlým inkoustem. Samael z váčku vyklepal trojhranný klíč. Na papíru stálo: *jednou doleva, dvakrát doprava*.

S bušícím srdcem si klekl před trezor a obrázek položil lícem na ustlanou postel.

Je prázdný. Co by tam taky mohlo být?

Zastrčil klíč do dírky a poslouchal jemné cvakání, když zoubky přejížděly po mechanismu. Jednou jím otočil doleva a dvakrát doprava. Ozvalo se cva-

kání a klikání, které se šířilo od zámku po celém obvodu ocelové krabice.

Samael zvedl víko.

Polovinu prostoru zabíral mastný balík převázaný provazem. Na vrchu ležela rulička na svitky. Samael odšrouboval její víčko a vytáhl srolovaný pergamen z lidské kůže. Na jedné straně byla mapa, druhá byla popsána pečlivým dědečkovým rukopisem. Řádky se rozbíhaly a každý druhý zdobila kaňka.

Drahej Same,

existují dva důvody, proč můžeš číst tenhle dopis. Buď sem odešel na druhou stranu mostu a touhle dobou je ze mě bezrohý uřvaný mimino, anebo seš nenechavej hajzlík, kterej se hrabal v mých věcech. Esli je pravdivá ta druhá možnost, těš se, jak dostaneš za vyučnou. Ha ha ha.

Teď vážně. Všecko, cos našel, je tvoje. Můžeš si s tím teda dělat, co chceš. Ale dovoľ mi, abych ti řek, co sem s tím zamejšlel dělat já.

Začnu ze široka. Dlouho před tím, než se narodil tvůj táta, sem brouzдал světem pod vlajkou klanu, rubal nepřátele a šoustal jejich manželky, sestry a dcery. V tý době se rodilo opravdu hodně démoňat, ha ha. Nemoh sem bejt o moc starší, než si teď ty, když mě válečná vichřice zahнала k Železnejm horám. Po jedný z mnoha bitev (teď už si nevzpomeňu proč a proti komu sme bojovali) se k nám

dostala hláška, že stařešina vesnice sebral poklad a vzal kramle do hor.

Naháněli sme ho deset dní. Některý to vzdali a vrátili se, nakonec sme zůstali jenom dva. Dědka sme dostihli na vrcholu nejvyšší místní hory. Řeknu ti, že tam bylo vedro jako v peci. Vidíme toho parchanta daleko před náma, jak se plahočí po rozpálený skále pořád vejš. Šli sme po něm, blbě se nám dejchalo a já pochybuju, že se některej démon kdy dostal do větší vejšky. Trvalo zbytek dne, než sme ho dostali. A představ si, o co se pokoušel. Na úplným vrcholu na sebe byly navršený šutry, dědek stál na vrcholu tý pyramidy – navlečenej do starýho koženýho kabátu – a pokoušel se dosáhnout na nebe.

Vím, jak to zní, ale to bys tam musel bejt. To nebe bylo fakt nízko! Dědka sme čapli a vyslechli. Tvrdil, že tady je nebeská blána nejniž. A že se dá prej protrhnout. Na druhý straně údajně čeká celej novej svět plnej netušenýho bohatství. Že prej budu bohatší než Satan. Vím, že to zní bláznivě, ale jak říkám, to bys tam tenkrát musel bejt. Dědek tvrdil, že kabát i rukavice jsou vyrobený z pravejch dračích kůží. Že prej s nima by se nebeská blána dala roztrhnout.

Uvědomil sem si, že kdybych vylezl na ty nahromaděný šutry, který jasně říkaly, že ten nápad dostal už někdo před ním, tak bych se blány mohl dotknout.

To víš, že sme do ní nejdřív bodali kopím a rubali sekerou. Ale i když sme měli zbraně

z černý oceli, s blánou to ani nehnulo. Dědek do nás furt hučel, že dračí kůže tím pronikne. A tak sem se nechal ukecat. Natáh sem si jednu rukavici a dotkl se nebe.

Probudil sem se až dole, o jednu ruku kratší. Kamarád vzteky hodil dědka ze skály a mě odnesl dolů. Slíbili sme si, že o tý kravině nikomu nebudeme vyprávět, abychom nebyli za blbce.

To víš, že mi to celou dobu vrtalo hlavou. Častokrát sem byl v Pandemoniu, kde sem se snažil něco vyčíst v knihovně univerzity. Stálo spoustu peněz, abych se dostal ke schovanejím svazkům. Knihovníci zřejmě usoudili, že takovej vidlák jako já z nich stejně nic nevyčte. Za ty roky sem našel pár textů, který naznačovaly, že pravá dračí kůže opravdu dokáže blánou projít. A taky to, že blána v průběhu věků různě klesá a vybouluje se.

Celej život sem si říkal, že se tam jednou vrátím a zkusím to znova s opravdovou dračí kůží a ne s padělkem, jakej měl tenkrát ten dědek. V dražbách sem skupoval dračí kůže, dával sem do toho veškerý úspory a nakonec sem si začal půjčovat v bance. Trvalo mi celý život, než sem jich skoupil tolik, že se z nich dal ušít kabát a rukavice. Myslím, že dneska už se nikde sehnat nedaj.

Ale jelikož tohle čteš, vypadá to, že do Železných hor už sem se vrátit nestihl, že jo? Ha ha.

Takže je to na tobě. Můžeš ty dračí kůže prodat (každý kousek má certifikát a určitě

maj nesmírnou cenu) a umořit ten příšernej dluh zasraný Mammonově bance.

Anebo dokonči to, co sem já nestihl. Mapa na druhý straně tě dovede na místo, kde by se to mělo povíst.

Mám tě moc rád. Vidím v tobě tvýho tátu.

Tvůj děda Dabriel

PS: Prosim tě jen o jednu věc, pokud se necháš někde zabít, ať je to aspoň z pořádnýho důvodu.

Samael roztřeseně otočil svitek. Mapa zobrazovala pásmo Železných hor v oblasti klanu Marduk, městečko Prašná Křovina, výroční tržiště a jednotlivé vrcholy. Jeden byl zakroužkován.

Z Raumu to nebylo daleko, sotva dva týdny cesty po obvodu Periferie.

Sáhl do trezoru a vyndal balík plátna napuštěného olejem, kapesním nožem přeřízl provázek a rozbalil ho. Ovanul ho zvláštní pach.

Takhle byli cítit draci?

Plášť byl zčernalý věky, sešitý z různě velkých kusů. Materiál byl tuhý a nepoddajný. Pokud je opravdu z draků, je starý skoro padesát tisíc let.

Tak kvůli tomuhle se dědeček zadlužil? Proto prodal své nejlepší pozemky?

Naprosté šílenství! Prodám to a zachráním farmu před exekucí. A možná mi ještě zbude na život v Pandemoniu. Aspoň do doby, než dostuduju...

S pohledem na mapu však Samael tušil, že nic z toho neudělá.

6

Rónan už dlouho dítě neviděl, alespoň ne takhle zblízka. Amálka byla trochu jako malé štěně.

Už ji měl doma tři dny. Právě se cpala vydatnou ovesnou kaší a s plnou pusou mu vyprávěla o slepičkách u nich na dvorku a jaká jim dala jména. Také mu povídala o Mikešovi, jejich kocourovi. Ale s tím se prý nekamarádí, viděla ho totiž, jak packou drápal malého ptáčka. Chtěla ho zachránit, ale ptáček stejně nakonec umřel. Rónanovi chvíli trvalo, než si zvykl na její šiřlavou dětinštinu, ale jakmile se do toho vpravil, byl jejím světem naprosto fascinován. Často se přistihl, že jí s úsměvem přikyvuje, jako by vedli nějakou filozofickou disputaci.

Amálka najednou zvažněla, lžice se zastavila na půl cesty k jejím ústům.

„Kde je tatínek, Lónane?“ Její obličej se zkrabatil do beznadějného výrazu smutku. „Chci maminku...“ Lžice spadla a cinkla o talíř.

Rónan ji zvedl do náručí.

„Chci maminku, Lónane...“

Přiložil jí dlaň na zátylek a tiše k ní promlouval. Pod vahou jeho hlubokého konejšivého hlasu se ztišila. Položila si hlavu na jeho rameno, ještě dvakrát si tiše postěžovala a usnula.

Rónan jí držel hlavu a ještě chvíli mumlal zaklínadlo. Pokaždé, když došlo na pláč, ji uspal. Trochu se jí přehraboval v hlavičce a snažil se

všechny vzpomínky, které zaváněly smutkem, přesunout hodně hluboko do nevědomí, kde je pečlivě zamkl a klíč zahodil. Nic lepšího nedokázal, vzpomínky bohužel nejdou jednoduše vymazat...

Položil ji do postele a přikryl lehkou dekou. Do ruky jí vložil panenku, kterou ušil ze staré košile a vycpal vyčesanou srstí psů. Bylo to spíš strašidlo než panenka, ale Amálka ji chňapla a přitiskla k sobě. Šiška se usadil u její postele na stráži a ocasem oddaně umetal podlahu. Od začátku k ní měl blízko, oba byli ve smečce noví, oba prodělali těžká traumata.

Amálka se ve spánku stočila do klubíčka a strčila si palec do pusy.

Hned první den ji zhypnotizoval a vyčetl z ní, co se dalo. Současně zavřel do truhlice první várku těch nejhorších vzpomínek. Křik esesáků, jejich zablácené holínky, které dupaly po čistých maminčiných kobercích, noční útěk lesem, kdy se vyděšená natřásala v tatínkově náruči. Takových truhlic už naplnil pět. Použil vše, co uměl, ale nevyklučoval, že jednou – v dospělosti – se možná pootevřou a začnou ji strašit.

Rónan po špičkách odcházel. Dnes chtěl opět trochu cvičit a meditovat. Vojína Schmitkeho celkem zvládl, ale to byl slaboch, který se nedokázal postavit na odpor. Navíc se Rónanovi nelíbilo, jak strašně ho jeho ovládnutí vyčerpalo. Ale ono se to poddá. Je to jako se svaly, stačí trochu trénovat a opět se dostane do formy.

Psi se venku rozštěkali, Šiška se otočil ke dveřím a tiše zavrčel.

To je v pořádku, uklidnil ho. Hlídej ji.

Šiška se opět zadíval na spící Amálku, vypjatý v pozoru jako voják. Rónan šel ven. Tohle bude těžké, ale udělat to musí.

Na kraji lesa stála Marie. Přes loket jí visel košík, trčela z něj lahev vína jako dělo na přídi bitevní lodě.

„Miláčku, ti tví psi mě nechtějí pustit,“ usmívala se křečovitě.

Rónan jim nařídil, ať zmlknou. Okamžitě ho poslechli. Nepozval však Marii dál, místo toho se vydal za ní.

„Neříkala jsi, že dnes přijdeš.“

„Pohádala jsem se se starým. Je to blbec,“ pokrčila rameny. „Ty nejsi rád, že mě vidíš?“

„Moc ne.“ Bylo to kruté a nepravdivé, ale účel to splnilo – Mariin úsměv uvadal. Zoufale se ho snažila udržet.

„Děsně vtipné. Nepozveš mě dál? Zase si to můžeme udělat pusou, jestli chceš...“

Rónan stále nechápal, jak je možné, že mnoho mužů nedokáže uspokojit své ženy. Kam se vytrátila ta římská nevázanost a hravost? Když jim ji pak připomněl, bývaly z toho u vytržení. Jako by otevřel malá dvířka s nápisem tabu, která už nikdy nikdo nezavře.

„Marie, dneska se to nehodí.“

„Říkals mi Maruško...“

„Vlastně už se to nikdy hodit nebude.“

Její modré oči potměly. „Ty máš nějakou jinou!“

Rónan mlčel. Nechal ji, ať si sama najde ten nejhorší možný scénář.

„Ty ji máš uvnitř!“ vytřeštila na něj oči. Kdyby jimi mohla metat blesky, byl by Rónan na škva-

rek. „Dobytku!“ Vypjala se na špičkách a vlepila mu facku.

Koleno tiše zavrčel.

Zůstaň, nařídil mu Rónan. Tu facku si zasloužil.

„To bylo sladkých řečíček! Myslela jsem, že jsi jiný...“ Její nenávistné oči se začínaly plnit slzami.

Nemělo smysl připomínat, že jí nikdy nic nesliboval. Že neustále zdůrazňoval, že to jednou skončí. Místo toho využil mezírku, která se v její rozohněné mysli objevila, vklouzl tam a její vztek ještě trochu přiživil. Pokusil se ho změnit na nenávisť a odpor. Podle toho, jak zhnuseně nakrčila nos, se mu to docela podařilo.

„Jsi prase!“ hodila po něm košík. Odrazil se mu od hrudi, lahev vypadla, ale nerozbila se. „Nenávidím tě, ty hnusáku jeden!“ Marie už si to štrádovala lesem pryč.

Rónan se sehnul pro lahev a vrátil se do srubu. Tak, to bychom měli...

Amálka stále spala, při troše štěstí jí to vydrží až do oběda. Rónan vzal z kůlny rýč, krumpáč a sekyru a vydal se do lesa. Cestou přemýšlel, kolik lidí – kolik žen, opravil se v duchu – ví o tomhle místě. Kromě Marie ještě ševcova žena, obě dcery sedláka Hory, majorova vdova, z vedlejší vesnice pak manželka truhláře, dcera s manželkou tamního přednosta stanice... Přestal to počítat, nemělo to cenu. Cesta ke srubu byla spleť a Rónan ženy vždy přiváděl jinudy. Věřil, že většina z nich by ho již nedokázala najít. Marie to však svedla... Přesadí pár keřů, přes stezky, kterými chodil, vytvoří nějaké zátarasy, které budou na první pohled vypadat jako přírodní. Najít cestu z hlavní štěrko-

vé silnice, která se vinula údolím, bude téměř nemožné. Přesto by měl Marii ještě jednou navštívit a vzpomínky na cestu ke srubu trochu pomíchat, pokud to bude možné.

Žádní Němci se tu zatím nevyskytovali. Třeba uvěřili tomu, jak scéna vypadala – desátníka Eichlera napadl pes a psovod Schmitke si ze žalu nad smrtí kamaráda prostřelil lebku.

Třeba svět tentokrát nechá Rónana na pokoji.

7

Byla to dlouhá stodola s vysokým stropem. Po obou stranách stály kotce, přepážky mezi nimi a nízký strop tvořila hrubě opracovaná prkna, vstup uzavírala masivní mříž. Kotec měl holou betonovou podlahu a byl tak stísněný, že se v něm Gerhard nedokázal ani postavit, ani natáhnout. Tiskl se do rohu s koleny pod bradou a ani nedutal. Skrze mříž pozoroval ďáblový zablácené holiny, které dusaly sem a tam. Cestou dovnitř pokaždé táhl plný pytel, jehož obsah vysypal v dalším kotci. Když celý úlovek (nebo úrodu?) vyložil, zavřel těžká venkovní vrata a ozvalo se kovové cvaknutí zástrčky.

Gerhard si konečně dovolil dýchat o něco hlasitěji. Vzduch byl těžký a hnilobně nasládlý, páchl po zkaženém mase. Ledový beton ho tlačil do zadnice, připadalo mu, jako by tady vládla větší gravitace. Zkontroloval své zranění. Nejen, že se mu rána zacelila novou hladkou kůží, ale dokonce mu připadalo, jako by se holeň začínala prodlužovat.

Jako by mu snad noha dorůstala. Svédilo to jako čert. A taky hrálo, pahýl byla jediná část jeho těla, která vydávala nějaké teplo. Měl by se z toho radovat, místo toho v něm dorůstající končetina vzbuzovala odpor.

Musí prchnout. Má odpovědnost vůči vlasti, přeci ho nezlomí jedno malé zajetí.

Jaké zajetí, ty idiote? Tohle je Peklo. PEKLO!

Ne, je to halucinace! Gerhard teď možná leží na ošetřovně, nebo přímo na operačním sále, kde ho spravují nejlepší vojenští chirurgové. Potom ho probudí z umělého spánku a Gerhard jim zdvořile poděkuje a jedním dechem se zeptá, kdy se bude moci vrátit do práce...

„Hej, synku,“ ozvalo se z vedlejšího kotce.

V přítomí v mezeře mezi prkny se objevily dvě bílé bulvy.

Gerhard se po zadku dosoukal k přepážce. Mezi prkny se objevily černé prsty. I obličej byl černý, proto mu připadalo, že oči tak září.

„Chlapče, jaký je rok?“

Gerhard v životě moc černochoů nepotkal, to však nebyl důvod, aby se s tím podčlověkem vybavoval. Tím spíš, když ho oslovoval *chlapče*! Proč musím mít v halucinaci negra? povzdechl si v duchu.

„Sešili ti hubu, nebo co?“

Mlčky se po zadku přesunul k zavřené mříži a začal zkoumat možnost úniku. Na zástrčku nedosáhne, bránil mu nízký strop kotce. Třeba se možnost k úniku naskytne, až ho vypustí ven...

A nebude jednodušší počkat si, až se probudíš? Znělo to trochu sarkasticky. Byl to stejný vnitřní hlásek, který trval na tom, že se ocitl v Pekle.

Z protější cely ho pozoroval muž. Podsaditý, se silným krkem, měl asijské rysy, ale vlasy barvy slámy.

„Příteli,“ oslovil ho Gerhard. „Už někdo pláchnul?“

Negr odvedle vyprskl smíchy, hihňal se do své umouněné dlaně jako imbecil.

„No tak, kamaráde, na tom přeci nemůže být nic těžkého,“ pokusil se o optimistický tón Gerhard.

„Ten ti neodpoví,“ řekl negr tiše. „Nikdo z nás ho ještě mluvit neslyšel.“

Gerhard si povzdechl a přesunul se zpět k bočnici.

„Tím myslíš nikdo z vězňů?“

„Vězni, hříšníci, zatracenci... říkej si tomu, jak chceš. Tenhle blondák tady byl dřív než kdokoli z nás. Někteří mezitím už zemřeli, ale on pořád zůstává. Musel spáchat něco mooc ošklivýho...“

„Já myslel, že v Pekle se neumírá.“ Gerhard tak nazýval tohle místo čistě proto, že přijal hru toho negra, ne proto, že by tomu uvěřil.

„My, co jsme tu už nějaký ten pátek, se domníváme, že každý tady má vyměřený čas. Pravděpodobně podle toho, jak moc jsi to nahoře posral.“

„Blbost...“

Černoch se začal opět hihňat do dlaně. Než ho to přešlo, prohlížel si Gerhard blondáka naproti. Seděl s čelem opřeným o mříž a tupě civěl ven.

„Hele, tak jaký je rok?“

„1944.“

„Víš to jistě?“

Gerhard se na něj znechuceně podíval: „Samozřejmě, že to vím jistě! Prvního srpna.“

„Ach Kristova noho...,“ vzdychl černoch a stáhl se do stínů.

„Kde ses naučil tak dobře německy?“

„Hm? Jo tak... Já neumím německy.“

„Jak asi myslíš, že spolu mluvíme, ty hňupe? Svahilsky?“

„Já nevím,“ pokrčil rameny černochoch. Gerhardovi se zdálo, že se mu oči třpytí slzami. „Je jedno, jakou řečí jsi nahoře mluvil, tady si všichni rozumíme.“ Potom sklonil hlavu a kroutil s ní ze strany na stranu. „Kristova noho... Jsem tu teprve sto let...“ Dlaněmi, které v přítomnosti zářily, si utíral slzy. „Sto let... A já myslel, že nejmíň tisíc... Ach, smiluj se, matko boží.“

Gerhard se od přepážky přesunul na druhou stranu. Nechtěl to skuhrání poslouchat. Neměl náladu nad těmi slovy přemýšlet.

Mezerou mezi prkny se podíval do vedlejšího kotce. Na zemi leželo ve fetální pozici nahé tělo. Zdá se, že všichni jsou tu nazí, tedy kromě ďáblů.

„Hej, ty tam,“ sykl. Nikdo mu to sice přímo nedoporučil, ale měl jakési vnitřní přesvědčení, že by neměl mluvit moc nahlas. „Už odsud někdo utekl?“

Člověk zvedl hlavu a z umolousaného obličeje si odrhnul vlasy. Gerhard si zděšeně uvědomil, že je to žena. Spíš ještě dívka. Bílá dívka. Věnovala mu nechápavý pohled. Její hlava sebou dvakrát škubla jako nervově zhroucenému válečnému veteránovi. „Kam bys chtěl utíkat?“

Z negrový cely se opět ozvalo potlačované hihňání. „No... kamkoli.“

„Roztrhali by tě psi.“

„Demogorgoni,“ opravil ji negr.

Mladá žena při té představě opět zaškubala hlavou a pro jistotu se odsunula dál od Gerharda.

Jako by se bála, že ji svými myšlenkami nakazí. Špulila při tom rty, kulila oči a rychle vrtěla šukající hlavou. „Kam bys chtěl utíkat?“ zeptala se znova. „Kam? Kam?“

„Ticho tam!“ ozvalo se ze tmy.

„Kam?“ zašeptala ještě jednou a přitiskla se zády k protější přepážce. Roztaženýma nohama se zapírala proti prknům a nijak nedbala na to, že je nahá.

Gerhard už chtěl v rozpacích sklopit zrak, když si náhle uvědomil, že je žena v pokročilém stadiu těhotenství. Nezbylo mu nic jiného než se vrátit k černochovi, bohužel byl zatím nejspolehlivějším zdrojem informací.

„To otěhotněla tady?“ zeptal se tiše, aby ho dívka neslyšela.

„No jo...“

„S někým z lágru?“ Konečně byl rád, že našel to správné pojmenování. Lágr zněl rozhodně lépe než vepřín.

„Dá se to tak říct,“ zubil se v šeru černocho. „Ale příteli, ty se toho neboj, tady nikomu péro nestojí...“

8

Lilith seděla v univerzitní knihovně a studovala průběh tažení Satana I. Velikého napříč savanou horních rovin. Cívěla do toho už tři hodiny a všechno jí to začínalo splývat, útrpně se zadívala na svazky vázané v kůži, které před ní tvořily malou knižní hradbu. Tím vším se ještě musí prokousat...

„Nazdar, Lil!“ vrazila do ní Nerghala a dopadla na židli vedle ní.

„Pšš!“ ozvalo se od pultíku dozorující knihovnice.

Nerghala se zašklebila a zakoulela očima, pro jistotu se však schovala za Lilithiny knihy. Měla na sobě módní vestičku, ze které jí trčela ěadra, v obou bradavkách měla zlatý kroužek a špičky rohů nabarvené moderní modrou.

„Tady máš ty letáky,“ podstrčila jí svazek špatně natištěných papírů. Stálo na nich:

LIDÉ JSOU TAKÉ ŽIVÉ BYTOSTI! I ONI ZASLUHUJÍ SLUŠNÉ ZACHÁZENÍ!

Večer se jimi chystaly polepit lampy a zastávky lidospřežné dráhy. Jejich hnutí sice nebylo přímo zakázané (popravdě bylo spíš bráno jako neškodný studentský úlet), ale za polepování veřejného majetku by mohly dostat nějakou tu pokutu. A to už mělo nádech dobrodružství.

„V kolik vyrazíme?“ zašeptala Lilith.

„Těsně po setmění, řekněme v jedenáct? Dneska se na koleji pořádá večírek, nechci ho prošvihnout. Přijdeš, doufám, taky?“

Lilith rozpačitě pokrčila rameny. Pověst univerzitních večírků již dávno překročila hranice kampusu a v Pandemoniu, zejména mezi starší generací, nabývala mytických rozměrů. Bylo všeobecně známo, že se na nich hodně pije, hulí a většinou se zvrhnou do orgií. Nic proti orgiím, ale na alkohol a marihuanu má podle rodičů Lilith času dost. Marně argumentovala tím, že je jí už devětačtyřicet...

Zvěrstva, která se podle mamky a tatky pořádají na koleji, jsou také hlavním důvodem, proč jí

nedovolí se tam přestěhovat. Jejich argument, že přímo v Pandemoniu žije, a tak se nemusí stěhovat na špinavou a uboze zařízenou ubytovnu, sice zněl logicky, ale jaksi opomněli fakt, že Pandemonium má milion obyvatel a dostat se z jejich prastaré klidné čtvrti, plné paláců, které ještě pamatovaly založení Města, do univerzitního areálu může ve špičce trvat i dvě hodiny. Příští rok bude Lilith plnoletá a přestěhuje se bez ohledu na jejich rep-tání!

„Tak co, půjdeš?“

„Asi potom pojedu domů,“ vymlouvala se Lilith.

„Kvůli vašim?“

„Spíš kvůli Samovi. Dnes se vrací.“

„Ten tvůj miláček musí být v posteli hotový čaroděj,“ drcnula do ní Nerghala se šibalským pomrkáváním. „Půjčíš mi ho někdy?“

„Běž už,“ vyháněla ji s úsměvem Lilith. Ukázala na horu knih: „Za dva dny mám zkoušky.“

„Tak jo, ty šprte. V jedenáct v parku,“ zvedala se a židle přitom zavržala. Od pultíku dozorčí se opět ozvalo navztekané „Pššš!“

Pardon, naznačila Nerghala ústy a teatrálně odcupitala po špičkách.

Alespoň Samaela jí rodiče nezakazovali. U ní v podkrovním pokojíku mohli šoustat podle libosti, démoni koneckonců mají své potřeby, které je nutno pravidelně uspokojovat. Ale až za nějakých dvacet třicet let přijde čas na vdavky, Sam mezi favority rozhodně nebude. Charta, kterou si vyžádaly kastovní války, sice všechny demony zrovnoprávnila, ale vysvětlete to jejímu otci. Ten zůstane zarytým patricijem až do smrti, jeho děde-

ček býval ministrem financí, pradědeček generálem Satanovy legie a původ své rodiny odvozoval od Satanachie – slavné válečnice a sestřenky Satana Velikého.

Původ rodiny byla podle Lilith snůška blbosti, každá druhá patricijská rodina se odvolávala k prvnímu Satanovi, táta však na tradici hodlal lpět a už několikrát Lilith naznačil, že Samael pro ni není vhodným ženichem. Ani původem, ani majetkem.

No, to se ještě uvidí, tatínku! Lilith Sama milovala a rozhodně se ho nehodlala vzdát ve prospěch nějakého tlustého bankéře nebo vládního patolízala! Samael byl chytřejší než všichni ti snobi v křiklavých fracích s bambulkami na knoflících. Charta mu sice zajišťovala přístup ke vzdělání, ale kdo ho zaplatí, už neřešila. Samael však prokázal během přijímacích zkoušek tolik talentu, že se vešel do státního stipendia. A to se podařilo málokomu.

* * *

Ještě hodinu se mořila s texty vychvalujícími statečnost a genialitu Satanovic rodiny, ale nakonec to vzdala a vrátila knihy do regálů.

Na lavičce v parku přiléhajícím ke knihovně čekal Sam. Seděl zády opřený o statnou lípu a vesele se na ni křenil.

Měl na sobě sepranou košili a odřené kožené kalhoty a navzdory posledním módním trendům chodil v sešlapaných vesnických bagančatech. Podle mnohých snobských spolužáků to byl buran jako poleno, podle nejedné Lilithiny spolužačky však

vládl neodolatelným venkovským šarmem. Byla pyšná, že si vybral zrovna ji.

Radostně se k němu rozběhla a padla mu do náručí. Hned si však uvědomila, kvůli čemu odešel. Zblízka se mu zadívala do očí. Žlutým vřelým ohněm problikávaly temné plamínky žalu.

„Dědeček... odešel?“ zeptala se neohrabaně.

Sam přikývl.

Lilith ještě nikdo blízký neumřel a nedokázala a ani nechtěla pochopit, co právě Samael prožívá. Neuměla si představit, jak by unesla, kdyby přišla o rodiče; k čemuž nevyhnutelně jednou dojde...

„Půjdem k tobě?“

„Jasně,“ usmála se a opřela své čelo o jeho. Jejich rohy o sebe tlumeně drcnuly. „Máma ti nechá udělat dušenou lidinu na fazolkách. Táta v aukci koupil samce se skoro černou aurou. Jeho kýty jsou takovéhle!“ políbila kolečko z ukazováku a palce.

9

O týden později začal další z bezpočtu svátků a s ním spojené prázdniny. Tento svátek patřil mezi nejvýznamnější, vztahoval se k bitvě démonů s draky, která se odehrála před 43 526 lety, a měl trvat třicet dní. Pro demony to byla rozhodující bitva války, opředená mýty a hrdinskými skutky. Podle Samaela to byl spíš folklor, nicméně volno uvítal. Dokonale mu přišlo vhod.

V Pandemoniu žil už dva roky, ale na ruch Města si dosud nezvykl. A možná si nezvykne nikdy. Což o to, Město bylo impozantní. Široké hlavní bul-

váry dlážděné žulou, které lemovaly masivní mnohaposchodové budovy. Jedna předháněla druhou; v kráse ornamentů, soch a chrličů, v nádheře štítů hýřících barvami. Každá domácnost měla splachovací záchod, horkou a studenou vodu a přípojku k věčnému ohni, který zajišťoval oheň v kuchyni i světlo v xenonových lustrech. Ve městě byla muzea a galerie, divadla a nevěstince, sportovní stadiony a dostihová dráha.

Samaelovi se však nejvíc líbily staré čtvrti. Ty měly o poznání užší uličky, které z obou stran svíraly prastaré paláce, připomínající spíš vojenské tvrze. V jednom takovém bydlela Lilith. Její rodina byla stará a bohatství, které za ta tisíciletí nashromáždila, dávala na odív – fresky od nejlepší umělců, dveře vykládané safíry a rubíny, mramorové podlahy a diamantové lustry. Její otec pořádal pro stejně naduté patricie opulentní hostiny, na kterých podával v celku grilované lidi, kteří měli v zadku zabodané peří dravých ptáků a místo očí obří černé perly. Zaživa se mohl grilovat pouze dobytek s tou nejtemnější aurou, a i přesto po takovéto úpravě opět dorostla jen hrstka kusů, většinou zbyly jen oholené kosti, které se vyhodily.

Lilithiny rodiče nebyli špatní – na to, že patřili ke staré šlechtě –, přesto Samael dobře věděl, že žádat o ruku jejich jediné dcery by nejen nemělo sebemenší šanci na úspěch, ale neslo by to i riziko vyhazovu ze školy a dost možná i zákazu vstupu do Města.

Pro každého vesničana z Periferie bylo Pandemonium ohromující metropolí. Město však neustále hučelo jako úl vzteklých sršňů. Hluk neustával ani

v noci, kdy se ulicemi rozléhal povyk ožralů a drnčení kolejí lidsopřežek. Přes den bývaly ulice plné spěchajících démonů, kteří dbali nejvíce na to, jak velké mají bambulky na knoflících nebo jakou barvou si zmalovat obličej; Samael vytušil, že zrovna frčí plamenná modř. Jako mnoho jiných věcí i staré válečné malování klanů z Periferie v Pandemoniu směšně zdegenerovalo. Kdyby takhle přišel nějaký místní floutek do hospody na Periferii – obličej pomalovaný pruhy, v rozích módní vrypy a v obočí náušnici –, dostal by do pěti minut přes držku.

Bylo ráno prvního svátečního dne. Na Asmodeově stadionu dnes proběhnou zábavné soutěže. Lidský dobytek bude závodit na překážkových drahách plných ozubených řetězů, kotoučových pil a lávových jezírek. Do Pandemonia se kvůli tomu sjíždějí davy fanoušků, hospody jsou narvané k prasknutí a sázkové kanceláře nestačí počítat zisky. Popravdě řečeno byl Samael také v pokušení vsadit si malou částku. Ne na závody, ale na zítřejší finálový zápas ve vybíjené. Poprvé se do finále probojovalo družstvo z Periferie, které se postaví místním šampionům. Venkované vybíjenou větší odsuzovali jako civilizační poklesek – souboje lidského dobytka měly koneckonců pietní charakter –, zažít však hromadný zápas na Chorozonevě stadionu, kdy stovku lidí v aréně povzbuzovalo osmdesát tisíc démonů, byl také svým způsobem spirituální zážitek. Samael měl sto chutí vsadit na pandemonské Rarachy, kteří podle něj přespolní tým svými srpy a kladivy roztlučou na masokostní moučku. Avšak odolal, měl jen třicet dní na to, aby stihl, k čemu se odhodlal.

S Lilith dnes jako jedni z mála vyrazili směrem z Města. Několik dní společně přemlouvali její rodiče. Ti nakonec usoudili, že malý výlet mimo hradby Pandemonia nemůže jejich dceři uškodit. Aspoň trochu pozná svět. Kdyby Lilithin tatík tušil, že mají namířeno až do Železných hor, uřízl by mu koule...

Probojovat se ze staré čtvrti skrz centrum trvalo dvě hodiny. Měli štěstí a podařilo se jim uzmout drožku taženou lidským čtyřspřežím. Silný pohon jim však nebyl k ničemu, silnice byly beznadějně ucpané. Dvouspřeží a čtyřspřeží, několik vysokých omnibusů s lidským pohonem schovaným v podvozku. Vedle jejich drožky zastavila limuzína s dlouhou kapotou, která ukrývala minimálně dvánáctispřeží. Dovnitř nebylo skrz kouřová skla vidět, ale řidič na zádi v růžové livreji se tvářil jako král všech snobů. Kolona stála, řidiči na sebe pokřikovali a dobytek bučel.

„To nemá cenu,“ podotkl Samael. „Jdeme pěšky.“

Řidič na kozlíku nad kabinou si řekl o dvojnásobek běžné taxi. Když je prý ten svátek... Samael mu nakonec částku vyplatil, ale neopomněl si s ním vyměnit pár zdvořilostí. Nazval ho zasraným zlodějem a drožkář jeho zase vesnickým póvlem, jemuž doporučuje vrátit se pod šutr, zpod kterého vylezl...

Na Náměstí věčného klidu čekali na lidospřežku. Přecpaná zastávka stála ve stínu monumentální budovy polostátní Mammonovy banky. Pokud z výletu nic nebude, prodá Samael kůže a vyplatí dluh. Možná by tak dokázal farmu zachránit...

„Vidíš,“ ukazovala Lilith kamsi před sebe. „Třeba tohle bych zakázala.“

Samael spatřil dobře oblečenou démonku. Na vodítku vedla samce člověka. Její mazlíček měl zkrácené končetiny v kolenou, na pahýlech měl botičky a srndovně vedle ní cupital po čtyřech. Měl na sobě zářivě rudou vestičku, a aby neobtěžoval okolí vytím, v ústech měl vraženou kouli připevněnou koženým pásem. Takových mazlíčků viděl už několik, byla to nejnovější móda vyšší třídy. Dorůstající končetiny se jim zkracovaly v salonech speciálně pro to určených, většina z nich měla temné aury, aby jejich majitelé ukázali, že na to prostě mají. Démonka na kohosi v davu na náměstí zamávala. Za okamžik jí vyšla vstříc jiná, stejně nákladně oblečená, i ona měla na vodítku svého mazlíčka. Ten měl kromě zkrácených končetin a obligátní koule v tlamě na hlavě klobouček s řemínkem pod bradou. Obě démonky se nad jejich roztomilostí jen rozplývaly. Takové detaily dělaly z Pandemonia úplně jiný svět a nabízela se otázka, jak se Město vůbec mohlo během válek ubránit hordám z plání a nížin, horským a pouštním klanům...

Díky profesionální Satanově legii, jak jinak.

Konečně se blížila lidospřežka číslo šest. Zazvonil zvon řidiče a zaskřípaly brzdy. Z lidského pohonu pod podvozkem koukaly jen nohy, které se na to znamení zvedly do vzduchu. Když viděl Samael lidospřežku poprvé, zaklekl, aby si důmyslný pohon prohlédl. Když vagon brzdil, samci člověka se přitáhli na tyčích, když zazvonil zvon podruhé, postavili se a do stejné tyče zatlačili, dokud se vagon po kolejích nerozjel. Lidospřežky jezdily každé tři minuty, geniálně jednoduché řešení, které částečně ulehčilo dopravě. Už letos by měl být v provozu

první tunel, který by měl část přetížené dopravy svést pod pandemonské ulice.

Lidospřežka byla obsypaná démony, přesto se na ni oba nějak vmáčkli. Samael stál na venkovním stupátku a napůl visel ven, Lilith ho se smíchem přidržovala. Myslel, že dobytek přetížený vagon vůbec nerozhýbe, nakonec se mu to za spousty hekání podařilo.

U městské brány, která byla hluboká jako tunel, naštěstí čekat nemuseli, všichni se cpali do Města, ven jen málokdo. Třiačtyřicet tisíc let starý systém opevnění byl sice nedobytný a během kastovních válek uchránil Město od několika nájezdů, současně mu však bránil v rozšíření. Proto muselo být Sethovo nádraží postaveno vně hradeb.

Na nádraží panoval stejný chaos jako ve Městě, když konečně usedli na svém peronu na lavičku, byli oba zpocení, ale šťastní. Přijížděl jeden vlak za druhým a ven se valily davy turistů.

„Jsem ráda, že vypadneme,“ usmála se Lilith a opřela si hlavu o Samaelovo rameno. „Co vůbec táhneš v tom batohu?“

„Stan,“ zalhal Samael.

„Na co stan?“

„Ve škole ti možná uniklo, že v nížinách je zima...“

„No jo, ty chytrolíne,“ štouchla do něj ramenem. „Ale taková zima tam přeci není.“

„Doma každé ráno míváme jinovatku a v zimě tam sněží. V hlubokých údolích leží věčný led.“

Centrální oblasti, kde leželo Pandemonium, byly o něco výš než Periferie, která ji obklopovala, avšak mnohem níže než hory na okraji Disku, kam

měli namířeno. I přes to, že v Pandemoniu panovaly příjemně chladivé teploty, sněžilo tam jen zřídka. Samael se domníval, že Lilith si ani nedovede představit, jak vypadají závěje nebo věčně zamrzlé jezero. Rád by jí to jednou ukázal.

„Ten je náš,“ podotkla Lilith a políbila ho na tvář. „Nastupovat, hory čekají.“

Na peron se řítíl vlak, už z dálky se ozývalo skřípání jeho brzd. Od kol velkých jako dospělý démon létaly mraky jisker. Konečně se to ocelové monstrum zastavilo a vypustilo oblak páry.

„Ty brdo!“ vydechl Samael užasle.

„Tys nikdy nejel vlakem?“ dobírala si ho Lilith. „Nebudeš se bát?“

„Nastup, ty kecko...“ Samael se zvedl a popadl batoh.

„Rychlovlak číslo dvacet osm!“ zařval průvodčí a zazvonil velkým zvonem. „Nastupovat!“ Další zazvonění. „Odjezd směr provincie Marduk!“

Nastoupili do druhé třídy a našli číslo svého stísněného, ale útulného kupé. Byla to vlastně jen nudle s palandami na jedné straně. Samael hodil batoh nahoru a usadil se dolů vedle Lilith. Za okamžik průvodčí opět zacinkal na zvonec a zařval: „Ukončete nástup!“ *Cililink*. „Rychlovlak číslo dvacet osm odjíždí!“ *Cililink*.

Samael nikdy rychlovlakem poháněným věčným ohněm nejel. Byla to převratná novinka, která u některých klanů na vzdáleném okraji Periferie vzbuzovala nedůvěru. Ministerstvo železnice tvrdilo, že jeho rychlovlak překoná deset tisíc mil k Zadní Periferii během čtyř dní. Měl to za reklamní kecy, ale teď už tomu věřil.

Příjemná baculatá průvodčí jim cvakla lístky a popřála hezkou cestu. Po večeři v jídelním voze se Samael snažil nacpat batoh pod Lilithinu postel, v duchu zalitoval, že o cíli výletu nemohli říct jejím rodičům. Třeba by jim papá zaplatil první třídu.

Lilith brblala, proč si stejně jako ona nedal krosnu do zavazadlového vagonu. Takhle se jim bude celou cestu plést.

„Nechci, aby ji někdo šlohnul,“ zašeptal a políbil ji za ucho.

Ne, to opravdu nechtěl. Uvnitř byl plášť z dračích kůží nedozírné hodnoty.

10

V Evropě opět řádili Germáni. Tentokrát to však bylo horší než kdykoli předtím, všichni se spojili do jediné Velkoněmecké říše a během pár let ovládli kontinent od Atlantiku po Rusko, od Norska po severní Afriku. Tentokrát to bylo mnohem horší. Nestáčílo jim dobývat a drancovat jako za starých časů, dnes se snažili vyhladit celé národy.

Alespoň tolik pochytil Rónan z kusých zpráv, které se k němu dostaly. O válku se nezajímal – nějak bylo, nějak bude, tak jako vždycky –, ovšem jen do chvíle, kdy dosáhla k jeho prahu. Platí, že co oči nevidí, to srdce nebolí, proto se snažil, aby toho jeho oči viděly co nejméně. Teď však měl ve srubu tříletou holčičku, která tak nějak nenápadně přirůstala k jeho starému okoralému srdci a kterou Germáni hledali, aby ji z nějakého nepochopitelného důvodu zabili.

Rónan pod římským orlem dobýval Persii, viděl Lyon zpustošený Franky, byl v Antiochii, když tam dorazili křižáci... Ať už však stál na straně obránců nebo dobyvatelů, nikdy nepochopil lidskou zálibu v utrpení druhých. Proč zabíjet ženy s dětmi na prsou, když město dávno padlo? Pod jeho velením, pokud nějaké měl, se toho nikdo nesměl účastnit. Drancování – ano; znásilňování – samozřejmě, nakonec to byl jeden z hnacích motorů každého žoldáka; pobíjení zajatců – budiž, nikdo nechce, aby proti němu příště stáli ti samí muži. Ale bezuzdné vraždění žen a dětí – nikdy. Rónan prostě měl svoje možná trochu nesmyslné zásady.

A díky těm zásadám byl nyní v pořádném průseru. Opět. To kvůli nim teď seděl zády opřený o kmen s dírou v břiše.

Už uplynuly čtyři týdny a Rónan začal věřit, že měl tentokrát štěstí.

Pitomče, třicet let se flákáš po lesích, svádíš vesničanky a pak se rozhodneš, že se postavíš nejmocnější evropské armádě. Jaks myslel, že to dopadne?

Podíval se na zkrvavenou dlaň. Položil luk a roztrhl si košili. Pár centimetrů od pupku měl malou díрку, vytékala z ní krev jako z vodovodu. Lesem se blížil štěkot psů.

Dostal chuť na čerstvé maso a vyrazil na lov. Nechtěl, aby Amálka zabíjení viděla, a tak ji nechal doma obklopenou psy, kteří měli za úkol ji milovat a chránit. A ona měla ráda je. Přítomnost smečky jí pomáhala. Téměř již zapomněl, jak vypadá šťastné dítě, ale pokud to znamenalo neustálé šmejdění, neúnavné žvanění a v podstatě nemožnost dítě utahat, měla Amálka ke štěstí slušně nakročeno.

Přesto se za ní stále táhl stín čehosi, co nenávratně ztratila. Jakmile se vzpomínky na maminku, tátu nebo malého brášku Josífka (který jen brečel a kádil) vrátily, Rónan zakročil. Jeho intervence však byly stále vzácnější.

Přitiskl si zmuchlanou košili na břicho. Bude to dobrý, ujišťoval se v duchu.

Jasně, že bude, jenže na léčení potřebuje čas, který nemá.

Čekali na něj, nebo na ně narazil náhodou? Lov byl úspěšný, vystopoval a jediným výstřelem zabil laň. Nesl ji domů přehozenou přes ramena. Kdyby neměl hlavu plnou otázek, zda Amálce najde nějakou laskavou péči, nebo zda ji vychová sám, všiml by si neobvyklé tichosti ptáků mnohem dřív.

Když si to ticho uvědomil, zbystřil. Pak varovně vykřikla straka a Rónan se dal do pohybu. To mu pravděpodobně zachránilo život – ve stejném okamžiku zazněl výstřel.

Rónan si sáhl na bedra. I tam byla díra, o něco větší než ta vpředu. Aspoň v tomhle měl štěstí...

Kdo je za to zodpovědný? Marie? Nebo její muž? Anebo zbitý sedlák Kučera? Pokud někdy zjistí, kdo to byl, zabije ho. Nejdřív se z toho ale musí dostat.

Štěkot se blížil. Rónan zavřel oči a uchopil psí mysl. Byli tři. Cítili ho, hnali se na jistotu. Zasáhl tvrdě, na jemnosti nebyl čas. Štěkot nahradilo vrčení a kňučení. Psi se pustili do sebe navzájem a štvance pro ně skončila. Rónan se namáhavě zvedl a těžkopádně se sunul vpřed.

Daleko před ním se ozvalo práskání pušek.

Ne, to ne...

Bez ohledu na bolest se rozběhl. Našli jeho srub a právě pobíjejí smečku. Do hlavy ho udeřilo zoufalé volání o pomoc. Psi bojovali a umírali, volali ho. Amálka ho volala.

Zbývalo mu pět kilometrů, je příliš daleko. Vrčel a nadával a do očí se mu draly slzy vzteku. Padal a opět se zvedal, cítil, jak se uvnitř trhá. Věděl, že to nemůže stihnout. Zachytil hrůzou vybičovanou myšlenku Slintajícího boha. Pak byla pryč. Zachytil Kolena. Rval se jako lev, i když byl prostřílený jako řešeto. *Náčelníku!* Potom byl pryč i on.

Lónane!

Odváděli ji. Někam, kde zabíjejí děti ve velkém... (Proč, proboha?)

Rónan vyčerpaně padl na všechny čtyři, od úst mu visely provazce slin. Byl jen krůček od toho, aby ztratil vědomí.

Děvčátko je pryč. Nemá šanci zjistit, kam ji od táhli...

Můj spasiteli!

Šiška? Ten malý hajzlík to přežil?

Můj vládce!

Sleduj ji! vyslal Rónan na plné pecky. Doufal, že razance rozkazu Šišku neomráčí. *Přežij to a sleduj ji!*

Zvedl se a plahočil dál. Pronásledují ho, aby dokončili práci. Z nich ale obavy neměl, ztratí se jim, tyhle lesy zná lépe než oni. Větší starosti mu dělali ti, kteří na něj čekají ve srubu.

Mohl by se jim vyhnout, ale to neudělá. Povraždili jeho smečku a za to je zabije.

* * *

Nepředpokládali, že se vrátí, a tak srub hlídalo jen pět mužů. Všude ležela těla psů, mouchy hodovaly na dírách v jejich kožiších. Stáj byla prázdná, valacha si odvedli. Rónan tu zkázu pozoroval ze vzdálenosti padesáti metrů. Vojáci ve svých khaki uniformách a s větvičkami na přilbách nebyli vidět, ale Rónan je cítil. Studoval je, pak si vybral toho nejslabšího.

Jmenoval se Klaus, bylo mu devatenáct a ještě neměl dívku. Starší muži mu brali cigarety a latríny uklízel nejčastěji ze všech; takhle si tedy službu vlasti nepředstavoval... Měl hlad a jeho poslední myšlenka patřila máminým povídkovým vdolkům. Pak se ho chopil Rónan.

Klaus se ve svém úkrytu postavil a vyjeveně cívil do hloubi lesa. Jeden voják na něj sykl, co to vyvádí. Klaus na něj namířil a zastřelil ho. Vrtěl při tom hlavou, jako by tomu odmítal uvěřit. Vyrazil směrem ke srubu, dělal toporné kroky, jako by zapomněl používat kolena. V ústrety mu vyběhl další voják. Ptal se, co se stalo, a proběhl kolem něj. Klaus ho střelil do zad.

Rónan poslední týdny trénoval svou duševní sílu a nyní byl mnohem mocnější, než když před měsícem zabil vojáky na mýtině. Přesto mu rychle ubývaly síly. Sesul se do jehličí s ramenem opřeným o smrk, zvedl se mu žaludek a do krku mu vytryskly kyselé šťávy. Odplivl si, ale Klause nespouštěl z očí.

Mladý muž zrychlil, vypadal jako loutka vedená opilým loutkářem. S napřaženou puškou obcházel srub. Srazil se s dalším vojákem. Chvíli na sebe nevěřícně civěli, pak téměř současně spustili palbu. Klaus trefil svého kamaráda ve zbrani do krku, sa-